

TEGEN DE WIND IN

Soms resoneert een gevoel zo diep in ons lichaam, dat het lijkt te komen van verder dan dit leven alleen. Wanneer reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele met Rachel appt, krijgt ze een indringend beeld door. Een vrouw staat aan de kade, ze schreeuwt tegen de storm in. Wanhopig, verdrietig én boos! Wat begint als een metafoor, ontvouwt zich tot een herinnering aan een vorig leven. Een leven waarin verlies, oerkracht en de rauwheid van de natuur samenkomen in een hartverscheurend verhaal.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER | AFBEELDINGEN: AI

Rachel (29) is gevoelig voor subtiele aardse frequenties. De huidige, voor haar sterk merkbare onrust in de wereld, maakt haar nerveus en geeft haar een onveilig gevoel. Dat heeft zijn weerslag op haar lichamelijke gezondheid. In een eerder consult bespraken we diverse situaties uit haar huidige en vorige levens in de hoop op verbetering van hoe ze zich voelt. Rachel beloofde me te mailen hoe het twee maanden na het consult met haar gaat.

Vrouw aan de kade

Ook al merk ik verbetering op in haar energieveld (haar aura is helderder en voelt krachtiger aan sinds ons gesprek), toch vindt ze zelf dat het niet veel beter gaat. Ze stuurt me een audiobericht via Whatsapp: "Ik kan slecht tegen de veranderlijke frequenties van de aarde. Mijn lichaam is onrustig, het trilt en tintelt. Het voelt alsof ik op een schip sta, gewoon helemaal niet stevig, het is overweldigend. Met die hete zomerse dagen was de onrust even weg. Nu het weer is omgeslagen, voel ik de veranderende luchtstroming. Alsof ik daardoor andere energiedeeltjes oppik uit de wereld. Het versterkt de stress in mij en dat vind ik onprettig." Rachel is aan het daten geslagen en zegt: "Ik ben aan het daten met P. en ik hoor niets meer van hem. Ik voel heel veel verdriet, want ik zag het met hem zitten. Het was lang geleden dat ik iemand tegen was gekomen met wie het zo kloppend voelde. Het voelde zo goed. Ik stond met hem in verbinding en dat raakte veel aan in mij." Terwijl ik het audiobericht afluister, zie ik plotseling een indringend beeld voor mijn geestes-oog. Een vrouw staat alleen op een kade en kijkt uit over de zee. Ze huilt. Roept tegen de wind in. Huilen verandert in wanhopig brullen. Verdriet, dat door merg en been gaat. Ik besluit dat wat ik zie, met Rachel te delen. Is het een metafoor of een fragment uit een vorig leven? Misschien een goed idee om het verder uit te werken, net zoals eerdere schrijfp opdrachten die ze heeft gedaan. Rachel appt: "Dat beeld van die vrouw op de kade, huilend en brullend, raakte me direct. Tranen schoten in mijn ogen, ik kan 'm helemaal voelen en het beeld voelt heel erg gelijk aan wat ik nu voel. Dus die ga ik zeker uitschrijven, dankjewel." Een uur later ontvang ik onderstaand verhaal.

Fiona, Vikingvrouw

"Fiona, een gezette vrouw met brede schouders en rood haar. De tijd van de Vikingen. Scherpe golven, donker van kleur, een even donkere lucht, harde wind. Dreigende, haast zwarte wolken, die zich afwisselen met donkergrijze. De wind waait hard, blaast haar haast omver. Maar het verdriet en de oerkracht in Fiona is sterker. Zij staat

te schreeuwen in een onverstaanbare taal aan de rand van de zee. Niks kan haar woede en haar diep schrijnende verdriet evenaren. Alles in haar lichaam doet er zeer van. Haar ogen zijn rood doorlopen van de storm en haar tranen hebben dezelfde zilte smaak als de zee. Tranen lopen al uren over haar gezicht, zo, dat ze niet eens meer doorheeft dat ze er zijn. Volledig geïdentificeerd met het kolkende verdriet in haar en om haar heen, net als de zee en de storm. Zij hebben het verteld. Zij die wel terugkeerden. Die wel trouwden. Die wel hun kinderen en vrouw weer omarmden. Waarom had zij dat niet? Waarom was haar Viking niet teruggekeerd? 'Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa'. Weer een ijzig koude, ellenlange schreeuw vol dood van een hart dat gezonken is, samen met haar man, ook al staat haar lichaam nog te schreeuwen op de kade. De pijn, de kramp in haar strot, keelpijn van het schreeuwen. Het maakt niet uit. Er is niks wat de pijn vanbinnen evenaart en die wil schreeuwen in een poging minder te worden. Het is de schuld van die wind! Als die wind er niet was geweest... Ziedend slaat Fiona haar onzichtbare vijand, met gebalde vuisten en krachtige stoten met haar sterke armen. Nog meer golven, golven van verdriet, kolken naar buiten. Ze hapt naar adem en haar hart slaat over, ze kan de stress en emoties amper aan. Ze stikt er haast in. Zo overstuurt als ze zich voelt. Ze kijkt naar het water. Opnieuw, voor de zoveelste keer. Zou ze het? Zou ze het doen? Dan is alle pijn in een keer weg en is ze samen in die grote oceaan, samen met haar man.

Huilend loopt ze de zee in, daar waar de kade schuin afloopt. Zout koud water bijt in haar enkels. Haast verlossend. Ze geeft zich over, duikt erin. Eerst waden tot aan het diepe, zwemmen kan ze namelijk niet goed. Verdrinken zal ze vanzelf. Toch ook weer die angst, op het laatste stukje. De kou die haar weer bij zinnen brengt. Ze probeert terug te zwemmen, maar dit gaat niet gemakkelijk door de woeste stroom. Angst, een keel die nog meer dichtknijpt. Angst voor het leven, maar ook voor het verliezen ervan. Zoveel emoties en al zo uitgeput. Ze redt het niet. Ze heeft het zelf niet meer door, maar ze verliest het bewustzijn. Ze is te moe. De zee is te koud. Haar hart stopt en doet nog steeds pijn, maar het bewustzijn vertrekt uit haar hoofd, gaat weg vanachter haar ogen, wordt duister. Ook haar lichaamsbewustzijn vervaagt, weeïg in de golvende compacte kou. Ze glijdt weg en wordt nooit meer wakker. Met verdriet en al is ze doodgegaan. Ondanks dat dit de laatste indruk is die ze heeft van dat leven, is het af. Klaar. Afgerond. Ze wordt wakker aan de andere zijde. En daar ontmoet ze haar man weer. Alles is anders daar: wit, licht als wit. Alle last valt van haar schouders, de pijnlijke herinneringen vervagen en worden rustig losgelaten. Het

'Weer een ijzig koude, ellenlange schreeuw vol dood van een hart dat gezonken is, samen met haar man'

is goed. Het is klaar. De pijn kan plaatsmaken voor liefde. Want ze heeft hem weer in haar armen. Daar is hij weer. En alles is goed. Wordt warm. Verzacht. Wat laatste tranen van verdriet die weg worden gevaagd door opluchting en vreugde. We zijn er weer. En het is goed.”

Heling via herinnering

Ik app naar Rachel: “Heeft de vrouw nog ergens een mooie herinnering aan de natuur, zee en wind uit dat leven, als pleister op de wonde?” Ping, een berichtje terug. “Ja, dan zie ik bloemen en gras. Velden waar het gras hoog staat. Vlinders. Kruiden plukken. Eén zijn met de natuur. De dieren, zorgzaamheid en zachte tederheid naar ze. Soms had een wild dier dat ze tegenkwam verzorging nodig. Zachte briesjes vond ze ook lekker, als ze de rode losgeraakte lokken speels over haar wangen en uit haar gezicht voelde glijden. Met een half zonnetje erbij, blauwe lucht met wolken, geen brandende zon. Zulke dagen vindt ze heerlijk. Toen was de natuur haar vriend, geen vijand. Zij, ik, beseft zich ook dat de natuur net als mensen een brede persoonlijkheid heeft waarin je niet altijd alle karaktertrekken net als alle jaargetijden en emoties van de natuur prettig kunt vinden. Ze horen daarentegen wel bij elkaar of in de persoon, of natuur als haar geheel. Ik voel nog steeds pijn bij de poging tot acceptatie daarvan, en bij het zien van wat daar dan ook bij hoort en wat dat dus kan geven. Maar de rust bij dat idee, de wil zich op die rust en acceptatie te richten, is er tenminste wel. Al hapt ze nog naar adem bij het idee, de gedachte aan wat voor pijn het haar gedaan heeft. Dat andere aspect van de natuur. Daar is ze wel eerlijk in. Bij een volgende winderige of stormachtige dag kan ze denken aan mooie momenten van dat vorige leven, dat wast de pijn mee weg. Hoewel Fiona’s leven eindigde in de koude golven van de zee, eindigde haar verhaal niet in duisternis. Aan de andere zijde vond ze haar geliefde terug, en daarmee de vrede die haar in het aardse leven was ontzegd. De herinnering aan haar leven, haar pijn én haar liefde, leeft voort in Rachel. Niet als een last, maar als een sleutel tot begrip en heling. Zelfs nu, op winderige dagen, wanneer de lucht zwaar is en het lichaam trilt van overprikkeling, kan ze zich herinneren: de velden vol bloemen, de vlinders, de zachte bries die speels door rode lokken danste. De natuur, met al haar gezichten, is geen vijand. Ze is een spiegel, een metgezel, een bron van troost. En in die herinnering ligt als pleister op de wond een uitnodiging tot verzachting, tot ademhalen, tot zijn.”

Fiona’s leven, dat zich afspeelde in de tijd van de Vikingen, toont hoe situaties uit het verleden zich kunnen uiten in fysieke klachten of energetische verstoringen vandaag de dag. De helende kracht van herinnering doet intussen zijn

werk. De bulderende storm is gaan liggen. Hopelijk brengt dat Rachel nog meer rust en geeft het haar meer (zelf)vertrouwen bij het aangaan van nieuwe liefdesrelaties. Niet alle liefdes eindigen dramatisch. Sommige relaties kabbelen een leven lang rustig voort, liefdevol en rimpelloos. •

*‘Vlinders, kruiden plukken,
één zijn met de natuur. De
dieren, zorgzaamheid en
zachte tederheid naar ze’*

